

MY DEAR LITTLE SIS.

(Trần Nghi Âu Cơ)

You let me keep your digital watch in my pocket on a warm July morning one summer years ago when I was still gullible and you were still shorter than me. You taught how to set the alarm for six in the morning.

When I went back to the States, I pretended to forget to give it back to you. So every day at four in the afternoon (that's six in the morning where you are), I'd hear the alarm go off and smile to myself because I imagine you waking up and starting a new adventure like we used to each summer day. I was always amazed at how long the batteries lasted, believing that they would last forever. But ever since February 8th, 2011, five days after Tet, and after I received the news, I noticed that the watch no longer beeped. I can't tell if the batteries—almost in a cliched, cheesy way—died right when you left or if they died long before that and I only just noticed then because of the emptiness. I miss you. I miss the way you would take care of me even though I was older. I miss our conversations about our ridiculous crushes on fictional boys, our broken families, our heartaches, our triumphs. I miss your voice, your smile, your confidence. I miss the comfort of “the rest of our lives”, that wispy promise of time dragging on for as long as we existed. I miss everything. Now all I have is a battered old watch that no longer works and a pocketful of memories.

You grew up so tall so fast, almost like you were rushing to reach the stars. I spent exactly one summer barely taller than you, and everyone after that suffering from your affectionate pets. I miss the way you'd lean against me and rest your cheeks on top of my head. I wish I'd hug you that last night. We stood facing each other with our arms outstretched, but I chickened out and you laughed and said, “Next year.”

Next year. You have no idea how those two words haunt me. I lost that last chance because of my ridiculous reluctance to let anyone get close, even you. You should see me now. I'm a hugging maniac. Kind of. Actually, not much. But maybe for my heart friends. Definitely for you.

I don't feel that sharp twinge of sadness when I think about you now. (At least not when completely awake.) But that doesn't mean I don't still miss you. You know sometimes, when something happens to me, the first thought that pops into my mind is, “Oh, I gotta remember this so I can go tell Nga.” And then my heart sinks a little when I remember that I can't tell you because next year is gone and I've waited too long.

Anyway, rainy season is here. I'll take walks and pretend I'm in Dalat with you and we're lost and our shoes are soaking wet and all we want to do is find our way back to Cafe Tung so we can eat our soggy banh mi.

Love you, *em*. Sleep warm.

[]

EM GÁI NHỎ THÂN YÊU

(TTBG chuyển Việt ngữ)

Một sáng nắng ấm tháng Bảy của một mùa hè đã xa, khi chị vẫn còn là người khờ dại và em đứng vẫn còn thấp hơn chị, em đã giao cho chị giữ cái đồng hồ điện tử của em. Em dạy chị cách để đồng hồ báo thức lúc 6 giờ sáng.

Khi trở về Mỹ, chị giả bộ như quên trả nó lại cho em. Vì thế hằng ngày vào lúc 4 giờ chiều (bên VN là 6 giờ sáng), chị nghe tiếng đồng hồ reo và tự mình cười mà tưởng tượng rằng em đang thức dậy để bắt đầu một cuộc chơi mới như chúng ta vẫn làm trong các mùa nghỉ hè trước kia. Chị cứ mãi ngạc nhiên không hiểu tại sao cục pin trong đồng hồ cứ còn hoạt động, tin rằng nó sẽ không bao giờ chết. Nhưng kể từ ngày 8 tháng 2/2011, năm ngày sau Tết Nguyên Đán, khi nhận tin chết của em, chị mới lưu ý rằng cái đồng hồ không còn kêu nữa. Chị không thể nắm chắc điều cục pin --đã gần như nhào toét-- chết ngay khi em từ giã trần gian hay là đã chết trước đó, mà chỉ nhận ra điều ấy khi thấy đồng hồ trở nên vô dụng mà thôi.

Chị nhớ em. Nhớ cái cách em thường săn sóc chị dù rằng chị lớn hơn em. Nhớ những cuộc chuyện trò của mình về chuyện mê trai không có thiệt, về hai gia cảnh tan nát, về những mối đau khổ, những niềm hoan hỉ của chúng mình. Chị nhớ giọng nói em, cái cười em, nét tự tin của em. Chị nhớ sự dõ dành khuyên nhủ về "tương lai của đời mình", cái hứa hẹn mong manh theo thời gian còn dài cho mình. Nhớ tất cả. Bây giờ chị chỉ còn cái đồng hồ cũ không còn chạy nữa và một túi đầy kỷ niệm mà thôi.

Khi vừa lớn, thân hình em vọt cao hẳn lên đến gần như muốn vói bắt những vì sao. Phần chị chỉ có đứng một mùa nghỉ hè là đứng cao hơn em; khi ấy thường thấy khó chịu về những ve vuốt em dành cho chị một cách yêu thương

Chị nhớ cái cách em nghiêng người bên chị, áp má lên đầu chị. Đêm cuối cùng ấy chị rất muốn ôm em vào lòng. Mình đứng trước mặt nhau, hai vòng tay duỗi thẳng nhưng chị nhút nhát quá, còn em thì bật cười to và nói: "Hẹn chị năm sau!"

Năm sau. Em không biết hai chữ đó đã ám ảnh chị thế nào. Chị mất cái may mắn cuối cùng kia do bởi cái tánh kỳ cục không muốn để bất cứ ai đến gần, ngay cả đó là em. Giá mà em nhìn thấy chị bây giờ. Chị đang điên cuồng. Đại loại như thế. Thật thì điều đó cũng không quá lắm, với những bạn thân. Đặc biệt là với em.

Bây giờ chị không cảm thấy nhói đau dữ dội mỗi khi nghĩ đến em. (Nhất là khi chị hoàn toàn tỉnh táo). Nhưng điều đó không có nghĩa là chị vẫn không nhớ đến em. Em biết, thỉnh thoảng, khi có cái gì đưa đến cho chị thì ý nghĩ đầu tiên bật lên trong óc là "Ồ, mình phải nhớ chuyện này để kể cho Nga nghe." Và rồi trái tim chị chùng xuống một chút khi nhận thức ra rằng không thể kể cho em nghe nữa bởi vì "cái năm sau đó" đã không còn và chị đã đợi chờ nó quá lâu.

Thôi, mùa mưa đang đến ở đây. Chị sẽ dạo bước và tưởng tượng rằng đang ở trong Dalat với em, chúng ta lạc lối, hai đôi giày ướt sũng, và tất cả điều

mình mơ ước là tìm cho ra đường đến quán café Tùng để tại đó mình có thể ăn ổ bánh mì đã không còn dòn nóng của chúng ta.

Thương em nhiều. Ngủ yên nghe em!

[]